

РЕШЕНИЕ

№ 4111

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 29.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **9628** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на А. Я. О., чрез процесуалния си представител адв. Л. Н., срещу Фонд „Социална закрила“ към Министерство на труда и социалната политика с цена на иска 20 000 лева за период от м. 06.2022 г. до настоящия момент, както и в бъдеще време. Претендира се обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания от възникнал ексцес, влошаване на здравословното му състояние, като последица от бездействието на административния орган за отпускане на социална помощ, която е била необходима за извършване на медицински манипулации. Исковата претенция се основава на отмяна на Решение по т.6.2.24 от Протокол № 5 от 23.03.2017 г. на УС на Фонд „Социална закрила“ към Министерство на труда и социалната политика. Моли съда да постанови осъдително решение. Претендира направените в хода на производството разноски.

В исковата молба и уточненията към нея са изложени подробни съображения за нейната основателност. Посочва се, че през 2022 г. здравословното състояние на О. тежко се е влошило. Твърденията му са, че нововъзникналите здравословни проблеми на лицето са в пряка връзка със забавянето на отпускане на социална помощ, което е било предмет на предходно дело, по което има влязло в сила решение, постановено по адм. дело № 12264/2021 г. на ВАС. Поради гореописаните нови здравословни проблеми, искателят е провел образно изследване в Медицински институт – МВР на

04.08.2022 г., като същото е приложено по делото. Описаните болестни изменения не са били предмет на обследване в предходното дело – т.е. новооткрити са, поради което е налице ексцес, който е следствие от необоснованото забавяне на отпускане на социална помощ, като описаните диагнози по представеното изследване са в пряка причинно-следствена връзка с признатия от съда за незаконосъобразен акт, а именно - Решение по т.6.2.24 от Протокол № 5 от 23.03.2017 г. на УС на Фонд „Социална закрила“ към Министерство на труда и социалната политика. Това е и актът, който се обжалва в настоящото производство, но на друго основание – възникнал ексцес. Посочените нови диагнози не са били коментирани в предходното съдебно производство, респ. не са били съобразени при определяне размера на претърпените от ищеца неимуществени вреди. Моли за уважаване на исковата претенция. В проведено съдебно заседание ищецът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Фонд „Социална закрила“ към Министерство на труда и социалната политика, чрез процесуалния си представител юрк. Ш., оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана. Счита, че случаят е изяснен с влязло в сила решение. Посочва, че непроведеното оперативно лечение няма отношение към Фонда. Изяснява, че с влязло в сила решение съдът вече се е произнесъл по иск по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предявен от А. О.. С въпросното решение е установено, че отказът на УС на ФСЗ, обективиран в Решение по т.6.2.24 от Протокол № 5 от 23.03.2017 г. не е причина за неосъществяването на оперативното лечение на ищеца. Предвид това влошеното състояние на последния, твърденият ексцес, не би могъл да е следствие от отмененото Решение по т.6.2.24 от Протокол № 5 от 23.03.2017 г.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура, редовно уведомен, не се явява и не дава заключение по исковата претенция.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че на 23.04.2016 г. ищецът е претърпял пътно транспортно произшествие, от което му е причинено открито счупване и изкълчване на лявата глезенна става, счупване на дясна подбедрица, разкъсно-контузна рана на дясна очна орбита и на предна част на езика. Лечение е получил в болница „Св. Анна“ [населено място]. Лявата подбедрица е поставена в гипс, дясната подбедрица е поставена на директна екстензия. След изписване е настанен в болницата в [населено място] и след това в други здравни заведения.

На 09.03.2017 г. ищецът е подал заявление по образец до УС на фонд „Социална закрила“ (Фонда) за получаване на социална помощ за лечение и рехабилитация по реда на чл. 27, ал. 1, т. 1 от Закон за социалното подпомагане (ЗСП). Поисканата социална помощ е за закупуване на лекарства и провеждане на рехабилитация, за които поради ниския размер на пенсията си и процента на трайно намалена работоспособност, ищецът не може да си позволи. След изпълнение на законовата процедура, на заседание проведено на 23.03.2017 г., УС на Фонда е взел решение, че е невъзможно да му бъде отпусната търсената помощ, тъй като не са представени всички документи, доказващи необходимостта от помощта, с цел установяване обстоятелства от социален, здравословен и битов характер.

Решение по т.6.2.24 от Протокол №5 от 23.03.2017г. на УС на Фонд „Социална закрила“ към МТСП е обжалвано и с Решение № 1288 от 28.02.2018 г. по адм. дело № 13788/2017 г. на АССГ, влязло в законна сила на 16.11.2018 г. е отменено и

преписката върната за ново произнасяне съобразно дадените задължителни указания. Съдът е посочил, че УС на Фонда следва при произнасянето си да съобрази и че размерът на социалната помощ се определя според действително извършените медицински действия – лечение, вкл. и операция, рехабилитация и други. Ответникът е предприел действия по изпълнение на влязлото на 16.11.2018 г. съдебно решение по адм. дело № 13788/2017 г. на АССГ. На 12.12.2018 г. преписката на ищеца е поставена на разглеждане на УС на Фонда, като му било указано, че ще му бъде отпусната социална помощ, но е необходимо предоставянето на разходооправдателни документи. На 05.02.2019 г. било взето решение на ищеца да бъде отпусната еднократна социална помощ в максимален размер от 2 000 лева, въпреки че не са представени разходооправдателни документи. На 06.02.2019 г. чрез пощенски превод сумата била предоставена на лицето и решението на съда е изпълнено.

От ищеца е представен писмен отговор от 18.06.2019 г. от Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ МЗ, за извършена проверка по негов сигнал относно твърдението му за отказ да бъде извършена конкретна хирургическа интервенция във ВМА. Извършена е била проверка и в УМБАЛ „Света Анна“ АД [населено място], където са му правени оперативни интервенции през м.май, юни и ноември 2016 г. В писмото се сочи, че ищецът не е взел категорично решение за последващи оперативни интервенции, за които е информиран от проф.Ц. (при който е ходил на прегледи в периода 05.10.2017 г. - 22.04.2019 г.), че са с високи рискове и последствия, както и че ортопедичните импланти се заплащат. Указано е на ищеца, че на основание чл. 82а от Закона за здравето (ЗЗдр.) може да се обърне към съответната община за подпомагане със средства за ортопедични импланти.

От ищеца се представят многобройни медицински документи, установяващи здравословното му състояние още в хода на първоначалното производство, което не е спорно. Изслушани и приети са основно и допълнително заключение на съдебно-медицинска експертиза (СМЕ). Допълнителното заключение пояснява, базирайки се на хронологията на случая, в това число извършеното през 2016-2017 г. лечение след претърпяното ПТП и състоянието на ищеца по медицинската документация, че през 2017 г. е трябвало да бъде извършена операция за изваждане на металния пирон от дясната голямо пищялна кост, остеопластика и поставяне на нови импланти, както е препоръчал доц. К. с цел ускоряване на непълното срастване. Според заключението на вещото лице неизвършването на тази операция е довело до удължаване на възстановителния период за десния крак, което е продължило до 2018 г., когато е установено срастване на счупването. През този период пострадалият е търпял болки с умерен интензитет, ограничение на движенията, трудности и страдания при ходене, ползване на помощни средства и е имал нужда от чужда помощ.

От мотивите на влязло в сила на 19.05.2022 г. решение № 5802/14.10.2021 г. на АССГ, 6-ти състав по адм. дело № 2462/2021 г. става ясно, че според задължителното за съда решение на ВАС на РБ № 2657/26.02.2021 г. по адм. дело № 3718/2020 г. е прието, че искът е допустим и основателен по размер, поради което съдът не следва да излага подробни мотиви затова по аргумент от чл. 224 (задължителност на указанията по прилагането на закона) и чл. 226, ал. 1 АПК (производството започва от първото незаконосъобразно процесуално действие, послужило като основание за връщане на делото). Касационната инстанция, чиито указания по прилагането на закона са задължителни за настоящия съд, приема следното: „В конкретния случай е

установено, че ищецът в резултат на претърпяно ПТП е получил сериозно увреждане на здравето. Установено е, че е поискал социална помощ от държавата в лицето на ответника във връзка със здравословното му състояние. Установено е, че така поисканата помощ му е предоставена след приблизително две години от поискването ѝ в резултат на незаконосъобразен отказ на ответника и то след като ищецът е упражнил правото си на съдебно обжалване на отказа. Обстоятелствата - недоброто здравословно състояние на ищеца, обуславящо нуждата му от социална помощ, немалкият период на чакане за получаването ѝ, несигурността, в която ищецът е бил в периода от обжалването на отказа на административния орган до влизане в сила на съдебното решение за отмяната му, преценени в тяхната кумулативност, водят до извод, че ищецът е претърпял притеснения и негативни изживявания във връзка с незаконосъобразния отказ, които надхвърлят присъщия минимален праг при аналогични случаи на обжалване на незаконосъобразни актове на администрацията. Изживеният стрес от ищеца за периода от 23.03.2017г. (датата на приемане на незаконосъобразния отказ за отпускане на помощта) до 06.02.2019г. (датата на която поисканата сума му е преведена, след отпускането на помощта), е в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразния отказ на длъжностните лица на ответника, поради което ищецът има право на обезщетение за преживяното притеснение.“ В контекста на доказвания фактически състав на отговорността на ответника, както и принципно изложеното пак в решението на ВАС на РБ, че не е необходимо нарочно доказване на негативното емоционално състояние на ищеца – изживени притеснения като естествена и логична последица от установения незаконосъобразен отказ на ответника, за чието интензитет значение има и обстоятелството, че се касае за помощ необходима за лечение и възстановяване след претърпяно травматично увреждане, съдът е пристъпил към определяне размера на дължимото обезщетение на ищеца. Съгласно приложимия чл. 52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Като взе предвид преживените от ищеца притеснения във връзка с незаконосъобразно отказаната му от ответника помощ, както и че ищецът за исковия период е търпял, както посочва вещото лице, болки с умерен интензитет, ограничение на движенията, трудности и страдания при ходене, ползване на помощни средства и нужда от чужда помощ и именно в това му състояние му е била отказана помощта от ответника, от която е имал нужда, което недобро физическо състояние, е допълнителна тежест за интензитета на тези негативни психически изживявания от самата административна процедура, съдът е намерил за справедливо обезщетение в размер на 2000 лева, предвид и продължителността на забавата, докато получи помощта – близо две години. Цитираното решение на АССГ, по адм. дело № 2462/2021 г., след обжалването му, е оставено в сила с Решение № 4869/19.05.2022 г. на ВАС, Трето отделение, постановено по адм. дело № 12264/2021 г.

С решение № 5802/14.10.2021 г. на АССГ, 6-ти състав по адм. дело № 2462/2021 г., влязло в сила на 19.05.2022 г. Фонд „Социална закрила“ към МТСП е осъден да заплати на О. сумата от 2000 лева – обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на отменено Решение по т.6.2.24 от Протокол №5 от 23.03.2017г. на УС на Фонд „Социална закрила“ към МТСП и бездействието на същия през периода от 23.03.2017 г. до 06.02.2019 г. да се произнесе по искането за отпускане на социална помощ ведно със законната лихва. Видно от приложеното по делото на л. 26 бюджетно платежно нареждане, Фонд „Социална закрила“ е изпълнил

влязлото в сила решение, като на дата 07.06.2022 г. е платила на О. присъдената сума, заедно с лихвата.

При новото разглеждане на делото ищецът се позовава на следните доказателства: Образна диагностика на ищеца от 04.08.2022 г. от Медицински институт на МВР, където са описани следните патологични изменения: лекокостеленна лявоконвексна сколиоза; На ниво L1-L2 – с остеохондроза на диска и херниране вляво дорзолатериално с частична компресия на неврофорамена; На ниво L2-L3 – остеохондроза и частична протрузия на диска, без компримиране на неврофорамените; На ниво L3-L4 - остеохондроза на диска. Вакуум феномен в лявата унковертебрална става; На ниво L4-L5 - остеохондроза на диска; На ниво L5-S1 - остеохондроза и частична протрузия на диска парамедианно дорзално вляво, без компримиране на неврофорамените. Вакуум феномен в дясната унковертебрална става. Хипертрофични промени по дискалните повърхности и в областта на интервертебралните стави, стенозиращи неврофорамените. Дегенеративни промени с вакуум феномен в сакроилиачните стави. Претендира неимуществени вреди от същия незаконосъобразен акт - Решение по т.6.2.24 от Протокол № 5 от 23.03.2017 г. на УС на Фонд „Социална закрила“ към Министерство на труда и социалната политика, но за последващ период от време – от м. 06.2022 г. до настоящия момент.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяната на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди. Фонд „Социална закрила“ е юридическо лице със седалище [населено място] – чл. 25, ал. 2 ЗСП. Налице е отменен като незаконосъобразен административен акт - Решение по т.6.2.24 от Протокол № 5 от 23.03.2017 г. на УС на Фонд „Социална закрила“, от който според твърденията на ищеца са настъпили претендираните вреди.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите ЗЗД и тази по чл. 203 АПК, във връзка с чл. 1 ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто

незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 АПК и чл. 1 ЗОДОВ употребяват термините „актове“, „действия“ и „бездействия“, за които легално определение няма в цитираните закони, но под „акт“ не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увредения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, вследствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува

задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед фактическите твърдения на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на издаден административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника; 2. незаконосъобразност на акта или действието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилия вредоносен резултат.

По отношение на твърдените неимуществени вреди.

Първата предпоставка в случая е доказана – Фонд „Социална закрила“ към Министерство на труда и социалната политика, като ответник, чрез УС на Фонда е издал Решение по т.6.2.24 от Протокол №5 от 23.03.2017г., с което е приел, че е невъзможно да се отпусне търсената помощ от О., тъй като не са представени всички документи, доказващи необходимостта от помощта.

Според настоящия съдебен състав е доказана и втората предпоставка – отмяната на този акт с влязло в сила съдебно решение на 16.11.2018 г., като решение № 1288/28.02.2018 г. по адм. дело № 13788/2017 г. е отменено, а преписката е била върната за ново произнасяне от Фонда. На дата 05.02.2019 г. УС на Фонда е удовлетворил заявлението на ищеца и му е отпуснал поисканата социална помощ в максимален размер от 2000 лева, като сумата е преведена чрез пощенски превод на 06.02.2019 г. Въпреки това, заради забавено произнасяне – поисканата помощ е предоставена след приблизително две години от поискването ѝ, съобразно указанията на ВАС, с решение № 5802/14.10.2021 г., АССГ, Първо отделение, 6-ти състав е приел, че изживеният стрес от О. за периода *от 23.03.2017 г. (датата на приемане на незаконосъобразния отказ за отпускане на помощта) до 06.02.2019 г. (датата, на която исканата сума е преведена)* е в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразния отказ на длъжностните лица на ответника, поради което е прието, че ищецът има право на обезщетение за преживяното притеснение. Като е взел предвид преживените от ищеца притеснения, както и че О. за исковия период е търпял болки с умерен интензитет, ограничение на движенията, трудности и страдания при ходене, ползване на помощни средства и нужда от чужда помощ и именно в това състояние му е било отказана помощта от ответника, от която е имал нужда, което недобро физическо състояние, е допълнителна тежест за интензитета на тези негативни

психически изживявания от самата административна процедура, съдът в горепосоченото решение е намерил за справедливо обезщетение в размер на 2000 лева – неимуществени вреди. Безспорно е, че след влизане в сила на това решение на дата 19.05.2022 г., Фонд „Социална закрила“ е пристъпила към изпълнението му, като на 07.06.2022 г. по сметката на О. било преведено присъденото му обезщетение ведно с законната лихва.

Настоящият съдебен състав намира, че от представените с исковата молба доказателства обаче, не се доказват претендираните вреди, както не е доказано, че същите са в резултат като пряка и непосредствена последица на отменения административен акт – Решение по т.6.2.24 от Протокол №5 от 23.03.2017г. Ищецът сочи, че през 2022 г. здравословното му състояние се е влошило, като са представени нови диагнози, доказващи това (л. 12 по делото). Прави впечатление, че образното изследване е направено на 04.08.2022 г. – почти два месеца след получаване на обезщетението по предходното водено от лице производство по ЗОДОВ за предходен период. Настоящият съдебен състав намира, че спор относно здравословното състояние на ищеца няма, същото се доказва от представените изследвания, поради което и с оглед предмета на делото – твърдение за неимуществени вреди, съдът е приел за неотнормимо назначаването на нова съдебно-медицинска експертиза. Липсват обаче доказателства, че то е в пряка връзка със споменатия по-горе отменен административен акт. Претендират се неимуществени вреди, причинени от възникнал ексцес. Влошаване на здравословното състояние (ексцес) е налице, когато е установена качествена промяна на полученото увреждане, като влошаването следва да е в причинна връзка с отменения като незаконосъобразен акт. Причинната връзка следва да бъде установена, а влошаването следва да не е било предвидено и съобразено при първоначалното обезщетение за неимуществени вреди. При оценка на подлежащите на обезщетяване вреди съдът трябва да съобрази само тези от влошаване на здравословното състояние, а не цялостното увреждане на здравето, като изключи от репарация тези, които предхождат констатацията на ексцеса. Действително по делото са ангажирани доказателства – медицинска документация, установяваща недобро здравословно състояние на ищеца. Безспорно е, че той страда от редица заболявания на долните крайници, засегнати са неговите стави и гръбначен стълб след претърпяно ПТП. Наличието на доказаните по делото заболявания обуславят физически и психически дискомфорт, влошават драстично качеството на живот. На обезщетяване по реда на ЗОДОВ обаче подлежат страданията, които са пряка последица от противоправен акт, действие или бездействие на ответната страна. Трябва

да се вземе предвид, че още в предходното производство по ЗОДОВ съдът е изследвал задълбочено факта, че твърдените болки и страдания, които се описват от ищеца като последица от отказа, не се дължат само и единствено на този незаконосъобразен отказ, който впоследствие е бил отменен и в крайна сметка в полза на О. е издаден благоприятен за него окончателен административен акт, с който е уважено искането му за отпускане на социална помощ в максимален размер от 2000 лева. Същият е получил и обезщетение за това забавено произнасяне по реда на ЗОДОВ – в размер на 2000 лева, ведно със законната лихва. Доказано е също, че търпените от ищеца болки и страдания не са пряка и единствена последица само от неизвършена операция през 2017 г., а се дължат на комплексни причини. Съдът следва да съобрази посоченото от вещото лице в първоначално даденото заключение по предходно производство, че болките и страданията, претърпени от ищеца през 2017 г. се обуславят от забавеното костно срастване, по причина на увреденото му общо състояние, придружаващи заболявания и настъпилото усложнение – костна дистрофия на Зудек. Освен това, при подаване на заявлението за помощта на 09.03.2017 г. ищецът не е посочил необходимостта от помощ за операция, в това число консуматив-импланти, който следва да бъде платен, а за лекарства и рехабилитация. Операцията му е била препоръчана и изследвания са назначени във ВМА месеци след подаване на заявлението, т.е необходимостта от операция и импланти е дефинирана след експертно становище и изследвания по-късно, месеци след подаване на заявлението до ответника и отказа по него, поради което и няма как административният орган да се е произнесъл по него към съответната дата 23.03.2017 г. Също така, видно от изложеното в представения от ищеца писмен отговор на ИА „Медицински надзор“ МЗ от 18.06.2019 г., самият ищец не е взел категорично решение за последващи оперативни интервенции, за които е информиран от проф. Ц., при извършени прегледи в периода от 05.10.2017 г. – 22.04.2019 г., като този период е след подаване на заявлението на 09.03.2017 г., във връзка с което е издадено отмененото решение на Фонда. Ето защо търпените физически болки и страдания от страна на ищеца не са пряка последица от незаконосъобразния акт. За времето, през което на ищеца не му е била отпусната помощта от Фонда, същият вече е получил обезщетение за преживения стрес от това.

В разглеждания случай съдът счита, че не е налице кумулативното наличие на всички елементи от фактическия състав на чл. 1 ЗОДОВ. Съгласно чл. 4 ЗОДОВ, дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от

увреждането. Отговорността не се презюмира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно-изискуемите се предпоставки за отговорността по чл. 1 ЗОДОВ. При липсата на който и да е елемент от фактическия състав, не може да се реализира отговорността по чл. 1 ЗОДОВ.

На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които следва да са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. В разглеждания случай ищецът не успя да докаже категорично и без съмнение това. Законодателят не е дал легална дефиниция на понятието пряка и непосредствена вреда. Както правната теория, така и съдебната практика са приели критерии, от които да се изхожда при дефинирането им. В практиката е възприето разбирането, че непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на причинителя и вредите.

При така представените и събрани доказателства съдът намира, че ищецът не е установил с пълно и главно доказване релевантните за спора факти, а именно вредата. Не се ангажират доказателства, в настоящото производството, от които съдът да установи по безспорен начин, че претендираните вреди са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с незаконосъобразния акт - Решение по т.6.2.24 от Протокол № 5 от 23.03.2017 г. на УС на Фонд „Социална закрила“ към Министерство на труда и социалната политика.

Водим от горното, Административен съд София-град, II отделение, 48-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Я. О. иск срещу Фонд „Социална закрила“ към Министерство на труда и социалната политика с цена на иска 20 000 лева за период от м. 06.2022 г. до настоящия момент, както и в бъдеще време, с който претендира обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания от възникнал ексцес, влошаване на здравословното му състояние, като последица от бездействието на административния орган за отпускане на социална помощ, която е била необходима за извършване на медицински манипулации, след отмяната на Решение по т.6.2.24 от Протокол № 5 от 23.03.2017 г. на УС на Фонд „Социална закрила“ към Министерство на труда и социалната политика, като неоснователен и

недоказан.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: